
Deel 1: Gods Beloften De Tien Verloren Stammen van Israël.

Ver terug in de geschiedenis rond 732 v.Chr. werden de tien stammen van Israël uit hun land gedeporteerd en zijn nooit meer teruggekeerd (2 Koningen 17:23; 18:11). Waar zijn deze verloren stammen gebleven? De bijbel spreekt over een eindtijd waarin deze stammen samen met Juda weer één natie zullen worden. Ze zij er dus nog! Verder had God aan de nazaten van Abraham, Isaak en Jacob grote welvaart en macht beloofd. Deze beloften van de grote welvaart en macht moesten in vervulling gaan! Wat de identiteit van deze tien verloren stammen is en waar zij zich nu bevinden, wordt in deze serie artikelen behandeld.

Een van God's toezeggingen aan Abraham en zijn nakomelingen was:

„... en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden” (Genesis 12:3).

Teneinde enkele van de meest verbazingwekkende en inspirerende profetieën van de Bijbel te begrijpen moeten wij een studie ondernemen die begint met de tijd van 4000 jaar geleden – toen God begon te werken met een zekere Abraham. Abraham leefde in Mesopotamië, de wieg van de beschaving, in de stad Ur, een van de oudste steden waarvan archeologen resten hebben gevonden.

Abraham was een opmerkelijke figuur. God deed hem verbazende beloften die nog steeds van invloed zijn op niet alleen zijn afstammelingen,

maar op de hele wereld. Het verhaal van zijn nakomelingschap is eveneens zeer opmerkelijk. Het beslaat een groot deel van wat wij kennen als het Oude Testament. Het is een verhaal van grote thema's: de opkomst en ondergang van zowel grote mannen en vrouwen als van koninkrijken en wereldrijken.

Het verhaal van Abraham's nakomelingen vormt een deel van de wendingen en gebeurtenissen ervan en van meer dan een paar mysteries.

De boeken van het Oude Testament beschrijven hoe Abraham's nakomelingschap zich zou ontwikkelen tot een machtige natie – het koninkrijk Israël – en een bijzonder verbond zou aangaan met God. Israël, dat uit 12 stammen of familiegroepen bestond, was gedurende enige tijd inder-

daad een zeer machtig land.

Het duurde echter niet lang of de Israëlieten raakten verdeeld in twee wedijverende koninkrijken. Toen het grotere van de twee, dat de naam Israel behield (bestaande uit 10 van de 12 stammen), zijn verbond met God verwierp, zette het een van de grootste mysteries van de geschiedenis in werking, toen de mensen werden gedwongen in ballingschap te gaan.

Het kleinere, zuidelijke koninkrijk Juda – in hoofdzaak bestaande uit de twee resterende stammen – leerde niet de les van hun noordelijke verwanten.

Ook de Judeërs verwierpen God en werden eveneens in ballingschap gevoerd. Voor het grootste deel echter behielden zij hun identiteit en zijn door de geschiedenis heen zichtbaar gebleven als het kleine en vaak ver-

volgde Joodse volk.

Maar wat is er gebeurd met de 10 stammen van Israël? In de achtste eeuw v.C. werden zij door het Assyrische Rijk veroverd en uit hun land verdreven. In de gangbare geschiedenisboeken van vandaag worden zij echter niet vermeld. De wereld herinnert zich hen slechts als de *10 verloren stammen van Israël*.

God is echter met *alle 12* stammen van Israël een verbond aangegaan. Hij heeft beloofd dat zij *altijd* zijn volk zouden blijven en dat Hij *altijd* hun God zou zijn. Kunnen wij Hem op zijn woord geloven? Hoe is dat mogelijk als, zoals men aanneemt, de 10 verloren zijn uitgestorven?

Om het raadsel te vergroten zegt de Bijbel herhaaldelijk dat deze naar verluidt *verloren* Israëlieten bestemd zijn weer in een prominente rol op het wereldtoneel te verschijnen onmiddellijk na Jezus' terugkeer – na hun redding uit een „tijd van verdrukking” die hun eerdere lijdensweg kan doen verbleken. De oude profeten spreken er zelfs over dat zij na die tijd van problemen zullen worden hersteld *in hun oorspronkelijke land* onder de heerschappij van de Messias.

Let op deze belofte van Jezus aan zijn apostelen: „Voorwaar, Ik zeg u, gij, die Mij gevolgd zijt, zult in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen op de troon zijner heerlijkheid zal zitten, ook op twaalf tronen zitten *om de twaalf stammen van Israël te richten*” (Mattheüs 19:28).

Bedoelde Jezus wat Hij zei? Als deze nakomelingen van Israël bestemd zijn in de toekomst een rol te spelen die God voor de wereld heeft geprofeeteerd, waar bevinden zij zich dan nu? Hoe kunnen wij hen onder de volken van de hedendaagse wereld identificeren? En waarom is deze kennis van belang voor ons?

Naarmate we met deze onthullende studie verder komen, zult u zien hoezeer God is betrokken bij het vormgeven van belangrijke aspecten van onze wereld. U kunt zich niet veroorloven van deze kennis niet op de hoogte te zijn.

Als deze informatie over de verloren stammen alleen historische of archeologische waarde had, zou het alleen van waarde zijn voor hen die zich voor geschiedenis interesseren. Maar ze is veel belangrijker.

Het is een *hoofdsleutel* tot het begrijpen van alle bijbelse profetieën. Het verklaart waarom zo veel profetieën spreken over een komend herstel van *alle stammen van Israël* tot één herenigd koninkrijk, en waarom die profetieën in de Bijbel zo'n grote plaats innemen.

Door dit ongelooflijke verhaal te begrijpen kunt u veel leren over wat God verwacht van allen die Hem willen dienen. Moge God u het geestelijke inzicht geven dit verbazende verhaal te begrijpen en de lessen die u zult ontdekken in acht te nemen.

Relaties en overeenkomsten

Ons verhaal begint met een serie opmerkelijke beloften die God duizen-

Weten wie en waar de verloren stammen zijn is een-Hoofdsleutel tot het begrijpen van alle bijbelse profetieën. Het verklaart waarom zo veel profetieën spreken over een komend herstel van alle stammen van Israël tot één herenigd koninkrijk.

den jaren geleden gaf aan een zekere Abram.

„De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; Ik zal u tot *een groot volk* maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en *gij zult tot een zegen zijn*. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en *met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden*” (Genesis 12:1-3).

Zoals we zullen zien is God altijd

trouw aan zijn beloften. Voorbereidingen voor zijn relatie met het oude Israël begonnen eeuwen voordat het een natie werd. Hij begon zijn plannen voor Israël als een groep stammen – ofwel grote families – toen Hij een relatie met Abram aanging. Later veranderde Hij de naam Abram, dat „verheven vader” betekent, in *Abraham*, dat „vader van een menigte volken” betekent (Genesis 17:5).

Let nogmaals op God's belofte aan hem: „Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en *met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden*” (Genesis 12:3).

Een fantastische toezegging! Met deze beloften stelde God een ontzagwekkend plan in werking met de bedoeling „alle geslachten des aardbodems” te zegenen wanneer ze worden vervuld. De geschiedenis en de profetieën van deze van Abraham afstammende natie zijn belangrijk niet alleen voor zijn eigen volk, maar voor alle volken.

Later gaf God deze beloften door aan Abraham's zoon Isaak, zijn kleinzoon Jakob en vervolgens aan Jakob's 12 zonen – uit wie de 12 stammen van Israël voortkwamen. God verschaftte latere generaties meer details over zijn doel met Israël en over hoe Hij zijn grote plan met hen wil verwezenlijken.

Deze toezegging van de Schepper van de mensheid is de rode draad die door de verschillende onderdelen van de Bijbel loopt. Ze vergroot de betekenis van en geeft structuur aan de Bijbel. Zelfs de opdracht van Christus is een voortzetting van deze belofte.

Ongeveer 800 jaar nadat Israël als natie verdween, beschreef de apostel Paulus de heidenen (niet-Israëlieten) die „zonder Christus” zijn als „uitgesloten van het burgerrecht Israëls en *vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld*” (Efeziërs 2:12).

Dit is krachtige taal, maar het onderstreept het belang van God's verplichting aan Abraham en bevestigt dat Paulus wist dat Israël, met inbegrip van de 10 verloren stammen, nog

steeds bestond. Als Paulus uitsluitend over de Joden, de stam die het zuidelijke koninkrijk uitmaakte, gesproken had, dan zou hij hebben gesproken over Juda, niet over Israël (zie „Zijn alle Israëlieten Joden?“, p. 25).

Paulus legde vervolgens God's bedoeling uit: „[Het geheimenis van Christus,] dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten: dit geheimenis, dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, medeleden en *medegenoten van de belofte* in Christus Jezus door het evangelie” (Efeziërs 3:5-6).

Hoe kunnen alle mensen deel hebben aan de beloften die God aan Abraham deed door Jezus? Paulus verklaart: „Indien gij nu van Christus zijt, *dan zijt gij zaad van Abraham*, en naar de belofte erfgenamen” (Galaten 3:29).

Dit betekent dat God allen die zijn dienstknechten worden moet enten in de familie van Abraham en dat God heeft zich er door een reeks verbonden toe heeft *verplicht* dit te doen (Romeinen 11:13-27).

God's belofte aan Abraham was niet beperkt tot een klein volk uit het oude Midden-Oosten. De belofte reikt ver in de toekomst en is niet tot nationale grenzen beperkt. Vanaf het begin vormde God deze belofte om aan *alle volken* zegeningen te brengen. Dat is zijn doel. Dat zal Hij ook verwezenlijken.

Waarom Abraham

Waarom koos God Abraham uit om zijn dienstknecht te zijn en door hem het oude Israël als natie op te richten? Wat stond God voor ogen en waarom riep Hij Abraham tot zijn dienst in die bepaalde periode van de geschiedenis?

Na de Zondvloed ten tijde van Noach keerden de mensen God eens te meer de rug toe. In Abraham's tijd waren alle volken opnieuw corrupt geworden.

God stelde toen een belangrijk aspect in werking van zijn plan om de mensheid behoud te bieden. Het uitkiezen van Abraham was een belangrijke stap in God's lange-termijnplan om alle volken tot Hem te doen terugkeren. De rest van de Bijbel gaat over dat plan om de hele mensheid met Zich te verzoenen.

U herinnert zich misschien dat God kort voor de Zondvloed de aarde zag „en zie, zij was verdorven, want al wat leeft had zijn weg op de aarde verdorven. Toen zeide God tot Noach: Het einde van al wat leeft is door Mij besloten, want door hun schuld is de aarde vol geweldenaar, en zie, Ik ga hen met de aarde verdelgen” (Genesis 6:12-13). God spaarde alleen Noach en zijn vrouw en hun drie zonen en hun vrouwen.

Kort na de Zondvloed, toen de mensheid zich opnieuw tegen de wegen van God begon te verzetten, werd de Toren van Babel het symbool van haar opstandigheid (Genesis 11:1-9). In het verband van deze opstandigheid en het oprichten van stadstaten van menselijke regeringssystemen dat ermee gepaard ging, begon God een nieuwe fase in zijn plan om alle volken ertoe te leiden Hem te eren. Hij besloot *één getrouwe man* uit te kiezen en diens afstammelingen te ontwikkelen tot een groep invloedrijke naties die werd gekozen met het uitdrukkelijke doel zijn waarden en levenswijze te *onderwijzen* en te *illustreeren*.

Een deel van dat plan behelst God's wens dat alle volken het grote verschil zullen erkennen tussen die twee tegengestelde levenswijzen. Hij wil dat iedere persoon leert dat alleen God's wegen duurzame zegeningen aan alle volken kunnen brengen.

Gekozen om te dienen

God schiep alle mensen op aarde „uit één enkele [persoon]” (Handelingen 17:26). Het verhaal van de Israëlieten is het verhaal van een enkele familie die door de Schepper-God uit alle volken op aarde werd uitgekozen om zijn dienst uit te voeren.

Hoewel de Israëlieten een uitverkoren volk waren, waren zij op geen enkele wijze *superieur*, niet in de Oudheid en niet nu. De apostel Petrus verklaarde later „dat er bij God geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is *wie Hem vereert en gerechtigheid werkt*, Hem welgevallig” (Handelingen 10:34-35). Dit is altijd zo geweest.

Sommige mensen nemen misschien aan dat God besloot met Abraham en zijn nakomelingen te werken omdat zij op een of andere wijze sterker of beter van inborst waren dan andere volken. Dat is eenvoudig niet het geval. God besloot opzettelijk te werken met een klein groepje mensen dat geen internationale betekenis had.

Zie wat God tot het oude Israël zei: „Niet, omdat gij talrijker waart dan enig ander volk, heeft de Here Zich aan u verbonden en u uitverkoren; *veeleer zijt gij het kleinste van alle volken*. Maar, omdat de Here u liefhad en de eed hield, die Hij uw vaders gezworen had ... opdat gij zoudt weten, dat de Here, uw God, de enige God is, de trouwe God, die het verbond en de goedertierenheid houdt jegens wie Hem liefhebben en zijn geboden onderhouden” (Deuteronomium 7:7-9; vgl. 1 Korinthiërs 1:26-29).

God koos Abraham voor een bepaalde taak. Maar Hij stelde Abraham ook op de proef om te zien of hij trouw aan Hem zou zijn. Abraham doorstond die testen. God begon hem toen te gebruiken omdat hij zijn Schepper *geloofde en vertrouwde*. „Want wat zegt het schriftwoord? Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend” (Romeinen 4:3; vgl. Genesis 15:6).

Abraham's uitgebreide familie groeide uit tot een nog grotere menigte, de nakomelingen van de 12 zonen van Jakob. God maakte hen tot een natie en ging een verbondsrelatie met hen aan. Gezamenlijk werden zij bekend als „Israël”, „de zonen van Israël” of „de kinderen Israëls”.

Israël was een andere naam voor Jakob. Toen God rechtstreeks met Jakob

begon te werken, noemde Hij hem Israël, wat betekent „hij die overwint met God” of „een vorst met God” (Genesis 32:24-30).

Israëls afstammelingen werden ook bekend als „het zaad van Abraham”, het “Huis van Isaak”, het “Huis van Jakob”, of eenvoudig „Jakob” – en ook bij hun individuele stamnamen: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Zebulon, Issachar, Dan, Gad, Aser, Naphtali, Benjamin en Jozef.

De patriarch Jakob adopteerde later Efraïm en Manasse, zijn kleinzoons door zijn zoon Jozef, als zijn eigen zoons met betrekking tot zijn erfenis. Bijgevolg is er historisch gezegd dat het volk Israël uit ofwel 12 ofwel 13 stammen bestond, afhankelijk van of de afstammelingen van Jozef als één stam (Jozef) of als twee stammen (Efraïm en Manasse) werden geteld.

Beloften van historisch belang

Terwijl God met Abraham werkte, verruimde Hij de reeks verbondsverplichtingen tussen hen. Deze verplichtingen werden gebaseerd op de belangrijkste en meest verreichende serie beloften en profetieën die ooit door God aan een mens zijn gegeven. De latere profeten van Israël, Jezus’ apostelen en Jezus zelf beschouwden deze beloften als het fundament van hun werk (Handelingen 3:13, 25).

Lees nog eens wat God aan aartsvader Abraham zei: „Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en *gij zult tot een zegen zijn*. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u *zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden*” (Genesis 12:2-3; zie ook Genesis 18:18; 22:18; 26:4; 28:14).

De belangrijkste zegen die door Abraham’s „zaad” ooit ter beschikking werd gesteld aan alle volken is, horen we later van de apostelen, de zegen van eeuwig leven door Jezus Christus (Handelingen 3:25-26; Galaten 3:7-8, 16, 29). Door zijn moeder Maria werd Jezus geboren als Jood, van de stam Juda, een afstammeling

van Abraham (Hebreeën 7:14). Zijn offer opent de deur voor de mensen van alle volken tot een relatie met de God van Abraham.

Wanneer mensen van wat voor ras of achtergrond ook in een verbondsrelatie met Christus komen, worden ook zij Abraham’s zaad. Zoals Paulus schreef in Galaten 3:28-29: „Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: *gij allen zijt immers één in Christus Jezus*. Indien *gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen.*”

Aldus is het vanaf het begin van God’s contact met Abraham in toeneemende mate duidelijk dat God’s doel is behoud ter beschikking te stellen aan alle mensen. De rest van de Bijbel openbaart veel meer details van hoe God dit plan ten uitvoer zal brengen. De grondslag ervan vinden we evenwel in het boek Genesis in de beloften die God aan Abraham gaf.

De Bijbel openbaart vele aspecten van God’s grote plan voor het behoud van de mensheid. De geestelijke dimensie van zijn belofte aan Abraham is slechts één deel van het verhaal. Als stoffelijke wezens functioneren we in een stoffelijke wereld. Daarom bereikt God zijn geestelijke doeleinden vaak door middel van stoffelijke middelen zoals het geven of terugnemen van stoffelijke zegeningen – volgens het principe van beloningen voor goed gedrag en bestraffing voor zonde.

Wij moeten bijvoorbeeld bezien waarom God beloofde Abraham tot een „groot volk” te maken (Genesis 12:2). Veel bijbelonderzoekers begrijpen het belang van deze grote stoffelijke belofte niet. Critici van de Bijbel spotten er eenvoudig mee omdat zij denken dat het volk Israël nooit is gestegen tot meer dan een paar onbelangrijke koninkrijkes aan het oostelijke uiteinde van de Middellandse Zee. Maar zij vergissen zich. God liegt niet (Titus 1:2). Hij houdt zijn beloften. Wij zullen spoedig zien *waarom en hoe* God deze bijzondere belofte van nationale grootheid aan

Abraham heeft vervuld.

Grote nationale en materiële zegeningen beloofd

Van Genesis 12 tot en met 22 worden de beloften die God aan Abraham gaf in zeven passages beschreven en herbevestigd. In het eerste verslag (Genesis 12:1-3) zegt God tot Abraham zijn huis en familie te verlaten. Dit was de eerste voorwaarde waaraan Abraham moest voldoen alvorens hij de belofte kon ontvangen.

Toen Abraham bereidwillig gehoorzaamde, beloofde God hem te zegenen en zijn naam groot te maken. Zijn nageslacht zou ook groot worden. (Zoals we zullen zien zouden de resultaten van deze belofte onder ’s werelds belangrijkste historische ontwikkelingen vallen.)

Enkele verzen later verscheen God aan Abraham en beloofde het land Kanaän aan zijn afstammelingen (vers 7). God’s beloften omvatten onmiskenbaar materiële aspecten: land en bezittingen. Genesis 13 verschaft meer details over de beloften. Na het verslag van Abraham’s bereidheid de vruchtbare vlakte langs de Jordaan aan zijn neef Lot te geven (vers 5-13), beloofde God op zijn beurt het hele land Kanaän *voor altijd* aan Abraham (vers 14-17), waaruit blijkt dat het tijdelijke en het eeuwige aspect van zijn beloften nauw samenhangen.

In deel 2 dat in het november / december nummer verschijnt, wordt duidelijk gemaakt waarom en hoe God deze beloften aan Abraham heeft vervuld.

Vraag onze nieuwe gratis Engelse brochure aan:

Middle East in Prophecy

via
UNITED CHURCH OF GOD
Postbus 93
2800 AB GOUDA

Of via
onze website:
www.ucg-holland.nl